

Vendim nr. 76, datë 02.12.2025

(V-76/25)

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga: Marsida Xhaferllari, Kryesuese, Fiona Papajorgji, Sonila Bejtja, Sandër Beci, Genti Ibrahim, Marjana Semini, Ilir Toska, anëtarë, me sekretare Anjeza Puka, në datën 02.12.2025 mori në shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve çështjen nr. 6 (Sh) 2025 të Regjistrimit Themeltar, që u përket:

KËRKUES: **SHOQËRITË “MALSIA SOLAR 1” SH.P.K., “MALSIA SOLAR 2” SH.P.K., “MALSIA SOLAR 3” SH.P.K.,** të përfaqësuar nga avokatë Korab Cani dhe Dritan Kruja, me prokurë.

SUBJEKTE TË INTERESUARA:

KËSHILLI I MINISTRAVE, përfaqësuar nga Herald Jonuzaj, me autorizim.

MINISTRIA E INFRASTRUKTURËS DHE ENERGJISË, në mungesë.

AVOKATURA E SHETIT, përfaqësuar nga avokatja e shtetit Irma Qosja.

OBJEKTI: **Shfuqizimi i vendimit nr. 00-2024-3981 (362), datë 23.09.2024 të Kolegjit Administrativ të Gjykatës së Lartë, si i papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë.**

BAZA LIGJORE: **Nenet 42, 131, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë (*Kushtetuta*); neni 6 i Konventës Evropiane për të Drejtat Njeriut (*KEDNJ*); ligji nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar (*Ligji Organik i Gjykatës*).**

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatorin e çështjes Ilir Toska, mori në shqyrtim prapësimet me shkrim të kërkueseve, shoqërive “Malsia Solar 1” sh.p.k.; “Malsia Solar 2” sh.p.k., “Malsia Solar 3” sh.p.k. (*kërkueset*), që kanë kërkuar pranimin e kërkesës, prapësimet me shkrim të subjekteve të interesuara, Këshillit të Ministrave dhe Avokaturës së Shtetit, që kanë kërkuar rrëzimin e kërkesës, konstatoi mungesën e prapësimeve me shkrim të subjektit tjetër të interesuar, Ministrisë së Infrastrukturës dhe Energjisë (MIE), si dhe diskutoi çështjen në tërësi,

V Ë R E N:

I

Rrethanat e çështjes

1. Kërkueset janë subjekte tregtare të regjistruara në datën 19.12.2012, me status aktiv, me seli në Tiranë dhe me të njëjtin objekt veprimtarie, në fushën e energjetikës, si dhe me të njëjtën pronësi të përbashkët shqiptare (E.S. me 18% të kapitalit) dhe të huaj (D.B. me 30%, E.K.A. me 30% dhe PV Consult Albania me 22%, ku kjo e fundit është me pronësi të përbashkët: K.K. 20% dhe G.I.K. me 80% të kapitalit).

2. Në kuadër të ushtrimit të aktivitetit tregtar, në datën 21.06.2014 shoqëritë janë pajisur me autorizim paraprak nga MIE-ja për ndërtimin e një centrali elektrik fotovoltai në zonën e Malësisë së Madhe. Pasi kanë paraqitur dokumentacionin e nevojshëm ligjor, përmes tre vendimeve të Këshillit të Ministrave të datës 14.01.2015 (*VKM-të nr. 20/2015, nr. 21/2015 dhe nr. 22/2015*), kërkueset kanë marrë autorizimin për ndërtimin e centralit elektrik fotovoltai. Këto vendime kanë përcaktuar se institucioni kompetent për ndjekjen e zbatimit të projektit është MIE-ja dhe afati për përfundimin e ndërtimit të centralit elektrik fotovoltai është brenda muajit mars 2017 (*pika 1*). Po ashtu, kanë parashikuar edhe rastet kur autorizimet mund të revokohen nga ministria përgjegjëse për energjinë (*pika 7*).

3. Në datën 28.07.2016 Këshilli Kombëtar i Territorit ka miratuar tre vendime për dhënien e lejeve të ndërtimit për objektin “Centrali elektrik fotovoltai “Malsia Solar 1, 2, 3 sh.p.k.”. Sipas vendimeve, dokumenti i lejes së ndërtimit i jepet subjektit zhvillues (shoqërive kërkuese) vetëm pas pagesës së taksës së ndikimit në infrastrukturë për llogari të njësisë së qeverisjes vendore, në rastin konkret Bashkisë së Malësisë së Madhe.

4. Në vijim, në datën 09.11.2016 shoqëritë kërkuese i janë drejtuar Bashkisë së Malësisë së Madhe dhe për dijeni Kryeministrit, MIE-s dhe Agjencisë së Zhvillimit të Territorit (*AZHT*), me kërkesën se bazuar në nenin 27 të ligjit nr. 9632, datë 30.10.2006 “Për sistemin e

taksave vendore” (*Ligji për Taksat Vendore*) taksa e ndikimit për projektet e ndërtimit të infrastrukturës në energji ishte 0.1% e vlerës së investimit.

5. Në datën 11.11.2016 Bashkia e Malësisë së Madhe i ka kthyer përgjigje kërkueseve se taksa e ndikimit në infrastrukturë që duhet të paguhej prej tyre ishte në masën 3% të vlerës së investimit (9.750.000 euro) dhe përlllogaritej në shumën 39.926.250 lekë. Pas kësaj, në datën 14.11.2016, kërkueset i janë drejtuar kryetarit të Bashkisë së Malësisë së Madhe për t'u konsultuar me MIE-n dhe Agjencinë Kombëtare të Planifikimit të Territorit, për sa i përket nivelit të taksës së ndikimit në infrastrukturë referuar Ligjit për Taksat Vendore.

6. Po ashtu, kërkueset në datën 23.11.2016 kanë paraqitur padi kundër Bashkisë së Malësisë së Madhe, me objekt saktësimin e të drejtave dhe detyrimeve për sa i përkiste taksës së ndikimit në infrastrukturë nga procesi i instalimeve të paneleve diellore në parqet energjetike. Me vendimin nr. 258(296), datë 20.04.2017, Gjykata Administrative e Shkallës së Parë Shkodër ka vendosur rrëzimin e padisë së kërkueseve, me arsyetimin se taksa e ndikimit në infrastrukturë është përcaktuar nga organi i ngarkuar nga ligji, në rastin konkret Bashkia e Malësisë së Madhe dhe gjykata nuk mund të ndërhynte për sa kohë kërkueset nuk kishin kontestuar aktin administrativ, faturën e arkëtimit të lëshuar nga organi publik. Kërkueset e kanë kundërshtuar këtë vendim dhe Gjykata Administrative e Apelit, me vendimin nr. 1205, datë 27.03.2018, ka vendosur pushimin e gjykimit të çështjes, për shkak të tërheqjes prej tyre nga ankimimi.

7. Ndërkohë, kërkueset kanë vijuar përpjekjet për përcaktimin në një masë më të vogël të taksës së ndikimit në infrastrukturë edhe në rrugë jogjyqësore. Kështu, me shkresën e datës 12.01.2017, MIE-ja i është drejtuar Kryeministrit, në të cilën sugjeron se një nga institucionet kompetente për të sqaruar nivelin e taksës së ndikimit në infrastrukturë është Ministria e Financave, duke qenë se kjo e fundit ka iniciuar dhe hartuar Ligjin për Taksat Vendore. Me shkresën e datës 23.01.2017, Kryeministria ka njoftuar kërkueset se problematika e ngritur i është dërguar për ndjekje MIE-s.

8. Kërkueset në datën 30.01.2017 i janë drejtuar Ministrisë së Financave për qartësimin juridik të Ligjit për Taksat Vendore, e cila në datën 06.02.2017 ka sqaruar përfundimisht se taksa e ndikimit në infrastrukturë duhet të jetë 0.1% e vlerës së investimit. Gjithashtu, MIE-ja, me shkresën e datës 20.02.2017, ka informuar kërkueset se objekti në rastin konkret është një projekt për ndërtimin e infrastrukturës në energji dhe, për rrjedhojë, referuar ligjit të vitit 2015, që ka ndryshuar Ligjin për Taksat Vendore, taksa e ndikimit në infrastrukturë duhet të jetë 0.1% e vlerës së investimit.

9. Në vijim, në datën 30.08.2017, kërkueset i janë drejtuar përsëri Bashkisë së Malësisë së Madhe për faturimin e taksës në infrastrukturë në masën 0.1% të vlerës së investimit. Bashkia në fjalë, përmes shkresës së datës 04.09.2017, ka insistuar përsëri që taksa e ndikimit në infrastrukturë do të ishte 3% e vlerës së investimit. Pas kësaj, kërkueset, me shkresën e datës 02.10.2017, i janë drejtuar Kryeministrisë dhe Ministres së Shtetit për Mbrojtjen e Sipërmarrjes (MSHMS), me qëllim zgjidhjen e kësaj situatë. Në vijim, MSHMS-ja, në muajin nëntor 2017, ka organizuar një takim ndërmjet kërkueseve dhe Bashkisë së Malësisë së Madhe, ku u arrit në përfundimin se niveli i taksës së ndikimit në infrastrukturë duhet të ishte në masën 0.1% të vlerës së investimit.

10. Pas dërgimit të këtij njoftimi dhe përgatitjes në datën 13.12.2017 nga Bashkia e Malësisë së Madhe të faturave përkatëse të arkëtimit, kërkueset, në datën 13.01.2018, kanë paguar taksën e ndikimit në infrastrukturë në vlerën 520.260 lekë secila (gjithsej 1.560.780 lekë për të tria së bashku) dhe në datën 24.01.2018 i janë drejtuar për zbardhjen e lejes së ndërtimit AZHT-së. Kjo e fundit ka njoftuar kërkueset për pamundësinë e zbardhjes së lejeve të ndërtimit, pasi afati i parashikuar në autorizimet për këtë qëllim kishte mbaruar (afati ishte data 31.03.2017).

11. Në këtë situatë, kërkueset në datën 03.02.2018 i janë drejtuar sekretarit të përgjithshëm të autoritetit kontraktor, MIE-s, me shpjegime për vonesën e fillimit të punimeve. Pas këtij momenti shoqëritë kanë bërë disa kërkesa, duke kërkuar që ministria të njihte vonesat e krijuara nga Bashkia e Malësisë së Madhe dhe të shtynte afatin e ndërtimit të centralit.

12. Me shkresën e datës 10.09.2018, AZHT-ja i është drejtuar MIE-s për të konfirmuar afatet kohore të cilave duhet t'i referohej. Kjo e fundit, me shkresën e datës 09.10.2018, ka bërë me dije se ka filluar procedurën e shqyrtimit dhe miratimit të tre projektvendimeve për Këshillin e Ministrave për shtyrjen e afatit të ndërtimit. Ky njoftim u është bërë me dije edhe kërkueseve në datën 15.10.2018 nga AZHT-ja dhe në datën 02.11.2018 nga MIE-ja.

13. Në vijim, sekretari i përgjithshëm i Këshillit të Ministrave, me shkresën e datës 09.01.2019, ka kthyer tre projektvendimet të MIE-ja, pasi ka konstatuar se nuk ishin respektuar afatet e përfundimit të punimeve dhe se kërkesa për shtyrje afati ishte paraqitur në tejkalim të përcaktimeve në VKM-të nr. 20/2015, nr. 21/2015 dhe nr. 22/2015. Ky njoftim u është përcjellë kërkueseve me shkresën e datës 28.08.2019 nga MIE-ja.

14. Kërkueset, gjendur në këto rrethana, në datën 11.10.2019 i janë drejtuar gjykatës me padi, me objekt: (i) shfuqizimin e veprimit administrativ/shkresës së datës 09.01.2019 të sekretarit të përgjithshëm të Kryeministrisë, njoftuar me shkresën e datës 28.08.2019 të MIE-s; (ii) detyrimin e MIE-s që të nënshkruajë shtesën e autorizimit për shtyrjen e afatit të ndërtimit

të centralit për një afat 6 mujor nga momenti i miratimit të shtesës së autorizimit; (iii) detyrimin e MIE-s të hartojë dhe propozojë projektvendimin e Këshillit të Ministrave për miratimin e shtesës së autorizimit që përmban shtyrjen e afatit të ndërtimit të centralit 6 muaj nga momenti i miratimit të shtesës së autorizimit; (iv) detyrimin e Këshillit të Ministrave për miratimin e projektvendimit të propozuar nga MIE-ja lidhur me shtesën e autorizimit dhënë kërkueseve; (v) detyrimin e palëve të paditura të paguajnë shpenzimet gjyqësore.

15. Gjykata Administrative e Shkallës së Parë Tiranë, me vendimin nr. 122, datë 09.01.2020, ka vendosur: (1) pranimin e pjesshëm të padisë; (ii) konstatimin të paligjshëm të veprimit administrativ të formalizuar me shkresën e datës 09.01.2019 të sekretarit të përgjithshëm të Këshillit të Ministrave për kthimin e projektvendimit; (iii) detyrimin e Këshillit të Ministrave që të miratojë tre projektvendimet e iniciuara nga MIE-ja për shtesën e autorizimit; (iv) rrëzimin e padisë për palën e paditur, MIE-n, dhe të kërkimeve të tjera.

16. Pas ankimit të paraqitur nga MIE-ja dhe Avokatura e Shtetit, Gjykata Administrative e Apelit, me vendimin nr. 511, datë 07.10.2021, ka vendosur lënien në fuqi të vendimit të gjykatës administrative të shkallës së parë, me arsyetimin se vonesa dhe mosrespektimi i afatit të përfundimit të punimeve nuk kanë ardhur si pasojë e pamundësisë së kërkueseve për të përmbushur afatin e përcaktuar në 3 vendimet për miratimin e autorizimeve, por për arsye tërësisht objektive të pavarura nga kërkueset, të shkaktuara nga Bashkia e Malësisë së Madhe për shkak të mospërcaktimit në mënyrë të saktë të taksës së ndikimit në infrastrukturë, që ka sjellë pengimin e kërkueseve për pajisjen me dokumentin e lejes së ndërtimit dhe vijimin e punimeve për ndërtimin e centralit elektrik fotovoltaik. Kundër këtij vendimi ka ushtruar rekurs MIE-ja, e përfaqësuar nga Avokatura e Shtetit dhe kundërrekurs kërkueset.

17. Kolegji Administrativ i Gjykatës së Lartë, fillimisht, me vendimin nr. 26, datë 28.04.2022, ka vendosur pezullimin e ekzekutimit të vendimit të Gjykatës Administrative të Apelit dhe, më pas, me vendimin nr. 00-2024-3981 (362), datë 23.09.2024, ka prishur dy vendimet e gjykatave të faktit dhe ka rrëzuar padinë si të pabazuar në ligj dhe në prova.

18. Në datën 17.02.2025 kërkueset i janë drejtuar Gjykatës Kushtetuese (*Gjykata*) me ankim kushtetues individual, sipas objektit, i cili, pasi është plotësuar në përputhje me parashikimet e Ligjit Organik të Gjykatës me aktet e kërkuara, është regjistruar në datën 03.03.2025. Kolegji i Gjykatës në datën 13.05.2025 ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim paraprak në Mbledhjen e Gjyqtarëve, ndërsa kjo e fundit në datën 27.05.2025 ka vendosur kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare mbi bazë të dokumenteve. Në datën 02.12.2025 Mbledhja e Gjyqtarëve ka vendosur pranimin e kërkesës së një anëtari të saj për

heqjen dorë nga shqyrtimi i kësaj çështjeje, për shkak se kishte marrë pjesë në dhënien e vendimit të Gjykatës së Lartë, objekt i ankimit kushtetues.

II

Pretendimet në Gjykatën Kushtetuese

19. *Kërkueset*, në mënyrë të përmbledhur, kanë pretenduar se Gjykata e Lartë u ka cenuar:

19.1. *Të drejtën për proces të rregullt ligjor*, të garantuar nga neni 42 i Kushtetutës, në drejtim të:

19.1.1. *Së drejtës për gjykim nga një gjykatë e paanshme dhe e caktuar me ligj të lidhur me parimin e kontradiktoritetit*, pasi Gjykata e Lartë ka dhënë një vendim diametralisht të kundërt nga ato të gjykatave të faktit, ndonëse gjendej përpara faktit se kërkueset janë penguar për të realizuar projektin për të cilin kanë marrë autorizimet nga Këshilli i Ministrave. Në rastin e tyre pengesë për të vijuar me procedurat e pajisjes me dokumentin e lejes së ndërtimit është bërë dukshëm Bashkia e Malësisë së Madhe, pra vonesa ka ardhur për arsye tërësisht objektive, të pavarura prej tyre. Disponimi nga ajo gjykatë ka sjellë për pasojë edhe cenimin e *parimit të sigurisë juridike*.

19.1.2. *Së drejtës për mbrojtje efektive gjyqësore*, pasi Gjykata e Lartë nuk ka trajtuar në mënyrë të plotë dhe të drejtë faktet dhe provat e paraqitura prej tyre, ka anashkaluar në mënyrë të pashpjeguar konkluzionet e gjykatës së apelit dhe të shkallës së parë, të cilat kanë analizuar imtësisht dhe me korrektësi situatën faktike dhe juridike.

19.1.3. *Standardit të arsyetimit të vendimit gjyqësor*, pasi vendimit të Gjykatës së Lartë i mungon analiza e fakteve dhe provave, duke mos dhënë asnjë argument ligjor se për përse administrata publike, si ajo në nivel lokal, ashtu edhe në nivel qendror, nuk mori asnjë masë për eliminimin e situatës së paligjshmërisë, lehtësimin e kuptueshmërisë së bazës ligjore dhe nisjen e punimeve. Ndonëse këto shkaqe gjenden të listuara në pjesën përshkruese, në pjesën arsyetuese ato nuk merren në analizë nga Gjykata e Lartë. Mungesa e arsyetimit të vendimit bazuar në ligj dhe në prova ka cenuar pritshmëritë e kërkueseve, në kushtet kur ato kishin fituar të drejta në bazë të akteve administrative.

- 19.2. *Parimin e barazisë përpara ligjit*, të garantuar nga neni 18 i Kushtetutës, pasi kërkuueset janë trajtuar në mënyrë arbitrare në raport me praktika të tjera të miratimit të shtesave të autorizimit, duke aplikuar një standard të dyfishtë, ndryshe për investitorët e tjerë në energji dhe ndryshe për to.
- 19.3. *Të drejtën e pronës private*, të garantuar nga neni 41 i Kushtetutës, pasi organet e administratës publike dhe ato vendore kanë mbajtur një qëndrim mohues në kushtet kur investimi nuk mund të vihej në jetë si rezultat i paqartësisë së ligjit dhe veprimeve e mosveprimeve të tyre. Vlera e investimit dhe dëmi ekonomik janë të pallogaritshëm dhe katastrofikë.
- 19.4. *Parimin e kushtetutshmërisë dhe ligjshmërisë*, të garantuar nga neni 4 i Kushtetutës, pasi sekretari i përgjithshëm i Këshillit të Ministrave ka marrë një prerogativë që ligji nuk e përcakton si kompetencë të detyrës funksionale, duke tejkaluar kompetencat e tij. Shkresa për kthimin e 3 projektvendimeve MIE-s është e paligjshme në kuptim të nenit 109 të Kodit të Procedurave Administrative (KPA), në kushtet kur sekretari i përgjithshëm ka marrë kompetencat e ekzekutivit. Kërkuueset ndodheshin në kushtet e pamundësisë për të kërkuar zgjatjen e afatit të autorizimit përpara mbarimit të afatit, për sa kohë nuk kishin zgjidhur ende mosmarrëveshjen me Bashkinë e Malësisë së Madhe, pasi kjo kohë do të ndikonte në afatin e ndërtimit, për rrjedhojë, në rast mospërfundimi të punimeve brenda afatit, do të humbitnin përfundimisht autorizimet e dhëna me vendimet e Këshillit të Ministrave. Këto veprime u kanë shkaktuar kërkueseve një dëm të pallogaritshëm ekonomik.
- 19.5. *Parimin e proporcionalitetit dhe racionalitetit*, të garantuara nga nenet 17 dhe 116 të Kushtetutës, pasi vendimi ka efekt shkatërrues për një investim privat që ndjek objektiva me interes publik (prodhimin e energjisë së pastër). Rrëzimi i padisë pa analizuar pasojat shoqërore, mjedisore dhe financiare, është jo vetëm joproporcional, por edhe joracional.
- 19.6. *Parimin e ndarjes së pushteteve*, të garantuar nga nenet 7 dhe 135 të Kushtetutës, pasi është mbivlerësuar roli i Kryeministrit dhe është përjashtuar ministria kompetente nga çdo përgjegjësi. Vendimi ka shtuar konfuzionin institucional dhe ka deformuar mekanizmin e kontrollit ekzekutiv, duke legjitimuar ndërhyrjen arbitrare të një akti administrativ mbi një procedurë që kërkonte akt formal juridik.

20. *Subjektet e interesuara, Këshilli i Ministrave dhe Avokatura e Shtetit*, kanë mbajtur të njëjtin qëndrim, duke prapësuar, në mënyrë të përmbledhur, se:

20.1. Pretendimi për cenimin e *së drejtës për proces të rregullt ligjor*, në drejtim të:

20.1.1. *Së drejtës për gjykim nga një gjykatë e paanshme e caktuar me ligj, kontradiktoritetit dhe sigurisë juridike*, nuk duhet të merret në shqyrtim, pasi kërkueset nuk kanë dhënë argumente në nivel kushtetues. Ndonëse ato pretendojnë shkelje ligjore nga ana e bashkisë, në asnjë rast nuk kanë parashtruar se në ç'mënyrë Gjykata e Lartë u ka cenuar të drejtat dhe parimet e pretenduara. Për më tepër, kërkueset nuk kanë një të drejtë të fituar në cilësinë e “pronës” për t'u mbrojtur në kuptimin kushtetues.

20.1.2. *Standardit të arsytimit të vendimit*, është i pabazuar, pasi Gjykata e Lartë në mënyrë të qartë ka argumentuar se në referim të shkaqeve të rekursit, vendimet e gjykatave të faktit janë rrjedhojë e zbatimit të gabuar të ligjit material mbi rrethanat konkrete të çështjes në gjykim. Për më tepër, pretendimet e kërkueseve kanë të bëjnë me mënyrën e shqyrtimit dhe vlerësimit të provave dhe interpretimin e ligjit nga gjykatat e zakonshme. Gjykatat e faktit nuk kanë marrë në konsideratë kompetencat e organeve publike administrative. Përkundër kompetencave të tyre, gjykatat e faktit kanë disponuar detyrimin e Këshillit të Ministrave të miratojë projektvendimin, çka është në kundërshtim me ligjin, pasi ato nuk mund t'i përcaktojnë vullnetin vendimmarrës një organi administrativ para se ai ta shqyrtojë sipas bindjes së brendshme dhe diskrecionit të vlerësimit që i jep ligji.

20.2. Pretendimi për cenimin e *parimit të barazisë përpara ligjit* nuk qëndron, pasi kërkueset nuk kanë parashtruar asnjë argument në nivel kushtetues. Ato nuk kanë dhënë argumente se kur Gjykata e Lartë ka vepruar në mënyrë të ndryshme në raste të ngjashme.

20.3. Pretendimi për cenimin e *së drejtës së pronës* qartazi nuk qëndron, pasi në mungesë të një akti përfundimtar administrativ që njeh të drejtën reale ose ekonomike të kërkueseve, siç mund të ishte certifikata e përdorimit që jepet në përfundim të punimeve, nuk mund të flitet për një pronë të njohur ose të fituar sipas ligjit, e cila të gëzojë mbrojtje kushtetuese.

20.4. Pretendimi për cenimin e *parimit të kushtetutshmërisë dhe ligjshmërisë* është i pabazuar, pasi sekretari i përgjithshëm ka vepruar në ushtrim të kompetencës së tij të plotë për të kthyer aktet te ministrat propozues, në kushtet kur ato ishin në

kundërshtim me legjislacionin në fuqi, kompetencë e cila parashikohet në shkronjën “c” të nenit 9 të ligjit nr. 9000, datë 30.01.2003 “Për organizimin dhe funksionimin e Këshillit të Ministrave” (*Ligji për Këshillin e Ministrave*). Për më tepër, argumentet e kërkueseve, në thelb, kanë të bëjnë me arsyetimin e vendimit të kundërshtuar.

21. *Subjekti i interesuar, MIE-ja*, nuk ka paraqitur prapësime me shkrim edhe pse është njoftuar rregullisht nga Gjykata.

III

Vlerësimi i Gjykatës Kushtetuese

A. Për legjitimitimin e kërkueseve

22. Çështja e legjitimitimit (*locus standi*) është një ndër aspektet kryesore që lidhet me nisjen e një procesi kushtetues. Referuar neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës, si dhe nenit 71 të Ligjit Organik të Gjykatës, çdo individ, person fizik ose juridik, subjekt i së drejtës private dhe publike, mund të vërë në lëvizje Gjykatën për gjykimin përfundimtar të ankesave kundër çdo akti të pushtetit publik ose vendimi gjyqësor që cenon të drejtat dhe liritë themelore të garantuara në Kushtetutë. Ankimi kushtetues individual, në çdo rast, duhet të plotësojë kriteret e nenit 71/a të Ligjit Organik të Gjykatës, që lidhen me shterimin e mjeteve juridike, afatin e paraqitjes së kërkesës, pasojat negative të pësuar në mënyrë të drejtpërdrejtë e reale dhe mundësinë për rivendosjen e së drejtës së shkelur.

23. Kërkuestet, si persona juridikë, janë subjekte të së drejtës private dhe bartëse të të drejtave dhe lirive themelore të garantuara nga Kushtetuta, në përputhje me parashikimet e nenit 16 të saj. Ato legjitimohen *ratione personae*, në kuptim të neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pikat 1, shkronja “i” dhe 2, të Kushtetutës, sepse kanë qenë palë në procesin gjyqësor, në vijim të të cilit është dhënë vendimi gjyqësor objekt kundërshtimi, ndaj kanë interes të drejtpërdrejtë në çështjen e parashtruar.

24. Lidhur me kriterin për *shterimin e mjeteve juridike efektive*, rezulton se kërkuestet kanë kundërshtuar vendimin e Gjykatës së Lartë, i cili ka ndryshuar vendimet e dy gjykatave të faktit dhe ka rrëzuar padinë e tyre, ndaj në këto rrethana ato nuk kanë mjete të tjera ankimi në dispozicion. Për rrjedhojë, e kanë përmbushur edhe këtë kriter, në kuptim të neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës, si dhe nenit 71/a, pika 1, shkronja “a”, të Ligjit Organik të Gjykatës.

25. Në lidhje me legjitimitimin *ratione temporis*, bazuar në nenin 71/a, pika 1, shkronja “b”, të Ligjit Organik të Gjykatës, afati për paraqitjen e ankimit kushtetues individual është 4 muaj nga konstatimi i cenimit të së drejtës. Në rastin konkret Gjykata vëren se vendimi gjyqësor i Gjykatës së Lartë mban datën 23.09.2024, ndërsa është publikuar në faqen zyrtare të saj në datën 17.10.2024. Ankimi kushtetues individual është dërguar fillimisht në datën 17.02.2025 dhe në përmbajtje të tij kërkueset kanë parashtruar se vendimi i Gjykatës së Lartë u ka cenuar *të drejtën për proces të rregullt ligjor* në drejtim të së drejtës për gjykim nga një gjykatë e paanshme e caktuar me ligj, kontradiktoritetit, sigurisë juridike dhe standardit të arsytimit të vendimit, *parimin e barazisë përpara ligjit, parimin e kushtetutshmërisë dhe ligjshmërisë, si dhe të drejtën e pronës*. Për këto pretendime kërkueset legjitimohen *ratione temporis*, pasi i kanë paraqitur brenda afatit ligjor 4-mujor.

26. Gjithashtu, Gjykata konstaton se në parashtrimet e paraqitura në datën 25.06.2025 kërkueset kanë pretenduar se vendimi i kundërshtuar u ka cenuar të drejtën për proces të rregullt ligjor edhe në drejtim të *së drejtës për mbrojtje efektive gjyqësore*, për shkak se Gjykata e Lartë ka anashkaluar në mënyrë të pashpjegueshme konkluzionet dhe analizën e detajuar e korrekte të gjykatave të faktit; *parimin e proporcionalitetit dhe racionalitetit*, pasi vendimi nuk ka analizuar pasojat shoqërore, mjedisore dhe financiare; *parimin e ndarjes së pushteteve*, sepse Gjykata e Lartë ka shtuar konfuzionin institucional dhe ka deformuar mekanizmin e kontrollit ekzekutiv, duke legjitimuar ndërhyrjen arbitrare. Gjykata ka pohuar se, referuar nenit 1, pika 2, të Ligjit Organik të saj dhe nenit 185 të Kodit të Procedurës Civile, shkaqet e ankimit kushtetues individual mund të ndryshohen (shtohen ose pakësohen) deri në momentin që vendoset kalimi i çështjes për shqyrtim në seancë plenare (*shih vendimet nr. 32, datë 19.05.2025; nr. 4, datë 21.01.2025; nr. 28, datë 11.04.2024; nr. 63, datë 20.11.2023 të Gjykatës Kushtetuese*). Për rrjedhojë, Gjykata çmon se pretendimet e reja, të cilat përbëjnë shtesë të shkaqeve të ankimit kushtetues individual, nuk mund të merren në shqyrtim, pasi ato janë paraqitur nga kërkueset pas vendimit të Mbledhjes së Gjyqtarëve për kalimin e çështjes për shqyrtim në seancë plenare.

27. Në drejtim të legjitimitimit *ratione materiae*, kërkueset kanë pretenduar, ndër të tjera, cenimin e *parimit të barazisë përpara ligjit*, bazuar në argumentin se ato janë trajtuar në mënyrë arbitrare në raport me praktika të tjera të miratimit të shtesave të autorizimit, duke aplikuar një standard të dyfishtë, ndryshe për investitorët e tjerë në energji dhe ndryshe për to. Ndërkohë, Gjykata vëren se këto argumente, në thelb, i referohen procesit administrativ të shqyrtimit të kërkesës së tyre dhe nuk shoqërohen me identifikimin e rasteve konkrete të ngjashme, për të cilat Gjykata e Lartë ka disponuar ndryshe nga ajo çfarë ka vendosur për kërkueset. Në këto

rrethana, Gjykata çmon se sikurse me të drejtë kanë prapësuar subjektet e interesuara, Këshilli i Ministrave dhe Avokatura e Shtetit, ky pretendim nuk mund të merret në shqyrtim, pasi argumentet nuk janë ngritur në nivel kushtetues.

28. Lidhur me pretendimin për cenimin e *së drejtës së pronës*, kërkueset kanë argumentuar se organet e administratës publike dhe ato vendore kanë mbajtur një qëndrim mohues, në kushtet kur investimi nuk mund të vihej në jetë si rezultat i paqartësisë së ligjit dhe veprimeve e mosveprimeve të tyre dhe se vlera e investimit dhe dëmi ekonomik janë të pallogaritshëm dhe katastrofikë. Për këtë pretendim subjektet e interesuara, Këshilli i Ministrave dhe Avokatura e Shtetit, kanë prapësuar se ai qartazi nuk qëndron, për shkak se mungon akti përfundimtar administrativ që njeh të drejtën reale ose ekonomike të kërkueseve, siç mund të ishte certifikata e përdorimit që jepet në përfundim të punimeve, rrjedhimisht në këtë situatë nuk mund të flitet për një pronë të njohur ose të fituar sipas ligjit, e cila të gëzojë mbrojtje kushtetuese.

29. Neni 41 i Kushtetutës garanton të drejtën e pronës private (*pika 1*), duke parashikuar, ndër të tjera, se prona fitohet me dhurim, me trashëgimi, me blerje dhe me çdo mënyrë tjetër klasike të parashikuar në Kodin Civil (*pika 2*). Gjykata ka pohuar se e drejta e pronës përfshin çdo posedim të sendeve ose të të drejtave të tjera materiale pasurore dhe në një shtet demokratik individit duhet t'i garantohet gëzimi i qetë dhe pa pengesa të paarsyeshme i kësaj të drejte (*shih vendimet nr. 31, datë 18.04.2024; nr. 53, datë 31.10.2023; nr. 36, datë 21.04.2017 të Gjykatës Kushtetuese*). Kjo e drejtë në thelb u referohet vetëm pasurive ekzistuese të individit, përfshirë edhe pretendimet nëpërmjet të cilave një kërkues mund të argumentojë se ka të paktën “një pritshmëri legjitime” (e cila duhet të jetë më konkrete se sa thjesht një shpresë) se do të realizohen, domethënë se do të fitojë gëzim efektiv të një të drejte pronësie (*shih vendimin nr. 30, datë 02.05.2025 të Gjykatës Kushtetuese*). Për të nxjerrë kuptimin e së drejtës së pronës, Gjykata i referohet edhe jurisprudencës së Gjykatës Evropiane të të Drejtave të Njeriut (GJEDNJ), e cila ka pranuar se të ardhurat e ardhshme përbëjnë “posedim” vetëm nëse të ardhurat janë fituar ose janë përfundimisht të pagueshme (*shih Anheuser-Busch Inc. kundër Portugalisë [DhM], 11 janar 2007, § 64; Denisov kundër Ukrainës [DhM], 25 shtator 2018, § 137; Juszczyszyn kundër Polonisë, 6 tetor 2022, § 344; Gyulumyan dhe të tjerë kundër Armenisë, 21 nëntor 2023, § 101*). Vëllimi i biznesit që gëzon një profesion i lirë - pa të ardhura fikse dhe pa xhiro të garantuar - i cili u nënshtrohet rreziqeve të jetës ekonomike, nuk përbën një “pronë” (*shih Federata Greke e Doganierëve, Gialouris dhe të tjerë kundër Greqisë, 6 prill 1995*). Po sipas GJEDNJ-së, shpresa për njohjen e një të drejte pronësie, që ka qenë e pamundur të ushtrohet në mënyrë efektive, nuk mund të konsiderohet si një “posedim” në kuptim të nenit

1 të Protokollit nr. 1 dhe as një pretendim i kushtëzuar që shuhet si rezultat i mospërbushjes së kushtit (*shih Princi Hans-Adam II i Lihtenshtajnit kundër Gjermanisë [DhM], 12 korrik 2001, §§ 82-83; Gratzinger dhe Gratzingerova kundër Republikës Çeke (vendim) [DhM], 10 korrik 2002, § 69*).

30. Në kontekst të sa më sipër dhe duke marrë në konsideratë rrethanat e rastit në shqyrtim (autorizimi i marrë ka qenë paraprak dhe investimi nuk është përmbushur), Gjykata çmon se nuk ka bazë të arsyeshme që të mbështesë ndonjë pritshmëri legjitime për të drejtën e pronës të kërkueseve. Me fjalë të tjera, interesi pronësor i kërkueseve nuk mund të karakterizohet si një e drejtë e pronës private, në kuptim të nenit 41 të Kushtetutës. Për rrjedhojë, pretendimi i tyre për cenimin e së drejtës së pronës nuk qëndron.

31. Për sa i takon pretendimit për cenimin e *së drejtës për proces të rregullt ligjor*, Gjykata, duke mbajtur në konsideratë, nga njëra anë, se Gjykata e Lartë ka shqyrtuar në themel shkaqet e rekursit, duke disponuar një vendim diametralisht të kundërt me atë që kanë dhënë gjykatat e faktit dhe në disfavor të kërkueseve dhe, nga ana tjetër, thelbin e argumenteve të parashtruara nga të gjitha palët pjesëmarrëse në gjykimin kushtetues që lidhen me mënyrën e arsytimit të Gjykatës së Lartë për interpretimin e ligjit dhe vlerësimin e fakteve të çështjes, çmon ta analizojë këtë pretendim në këndvështrim të standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor, i cili ka natyrë kushtetuese dhe, si i tillë, hyn në juridiksionin e Gjykatës.

B. Për themelin e pretendimeve

B.1. Për cenimin e standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor

32. Kërkueset kanë pretenduar se Gjykata e Lartë nuk ka analizuar faktet dhe provat dhe nuk ka dhënë asnjë argument ligjor se përse administrata publike, si ajo në nivel lokal, ashtu edhe në nivel qendror, nuk mori asnjë masë për eliminimin e situatës së paligjshmërisë, lehtësimin e kuptueshmërisë së bazës ligjore dhe nisjen e punimeve. Ndonëse këto shkaqe gjenden të listuara në pjesën përshkruese, në pjesën arsyetuese ato nuk merren në analizë nga Gjykata e Lartë. Sipas kërkueseve, Gjykata e Lartë nuk ka analizuar faktin se shkresa e sekretarit të përgjithshëm të Këshillit të Ministrave është e paligjshme, në kushtet kur është marrë një prerogativë që ligji nuk e përcakton si kompetencë të detyrës funksionale të tij. Po kështu, ajo gjykatë nuk ka vlerësuar faktin se kërkueset ndodheshin në kushtet e pamundësisë për të kërkuar zgjatjen e afatit të autorizimit përpara mbarimit të afatit, për sa kohë nuk kishin zgjidhur ende mosmarrëveshjen me Bashkinë e Malësisë së Madhe, pasi kjo kohë do të ndikonte në afatin e ndërtimit e, për rrjedhojë, në rast mospërfundimi të punimeve brenda afatit, do të humbnin përfundimisht autorizimet e dhëna me VKM-të.

33. Subjektet e interesuara, Këshilli i Ministrave dhe Avokatura e Shtetit, kanë prapësuar se Gjykata e Lartë në mënyrë të qartë ka argumentuar se në referim të shkaqeve të rekursit, vendimet e gjykatave të faktit janë rrjedhojë e zbatimit të gabuar të ligjit material mbi rrethanat konkrete të çështjes në gjykim. Për më tepër, pretendimet e kërkueseve kanë të bëjnë me mënyrën e shqyrtimit dhe vlerësimit të provave dhe interpretimin e ligjit nga gjykatat e zakonshme. Gjykatat e faktit nuk kanë marrë në konsideratë kompetencat e organeve publike administrative. Përkundër kompetencave të tyre, gjykatat e faktit kanë disponuar detyrimin e Këshillit të Ministrave të miratojë projektvendimin, çka është në kundërshtim me ligjin, pasi ato nuk mund t'i përcaktojnë vullnetin vendimmarrës një organi administrativ para se ai ta shqyrtojë sipas bindjes së brendshme dhe diskrecionit të vlerësimit që i jep ligji.

34. Gjykata është shprehur se arsyetimi është element thelbësor i një vendimi të drejtë dhe se funksioni i tij është t'u tregojë palëve që ato janë dëgjuar, si dhe u jep mundësinë atyre ta kundërshtojnë atë. Në tërësinë e tij ai duhet konsideruar si një unitet, në të cilin pjesët përbërëse janë të lidhura ngushtësisht mes tyre dhe ato duhet të jenë në shërbim dhe funksion të njëra-tjetrës. Argumentet e pjesës arsyetuese duhet të jenë të bazuara dhe të lidhura logjikisht, duke respektuar rregullat e mendimit të drejtë, dhe duhet të formojnë një përmbajtje koherente brenda vendimit, i cili përjashton çdo kundërthënie ose kontradiksion të hapur ose të fshehtë (*shih vendimet nr. 31, datë 29.05.2023; nr. 16, datë 16.03.2021; nr. 12, datë 19.03.2015 të Gjykatës Kushtetuese*). Zbatimi i standardit të arsyetimit është vlerësuar nga Gjykata, rast pas rasti, në varësi të rrethanave konkrete të çështjes, duke analizuar nëse vendimet gjyqësore të kundërshtuara e kanë përmbushur në mënyrë të mjaftueshme detyrimin për arsyetimin e vendimeve të tyre. Detyrimi për të respektuar këtë standard ndryshon në varësi të rrethanave të çështjes konkrete dhe natyrës së vendimit dhe masa e arsyetimit varet nga natyra e vendimit në fjalë (*shih vendimet nr. 50, datë 18.10.2023; nr. 3, datë 23.01.2014; nr. 25, datë 10.06.2011 të Gjykatës Kushtetuese*).

35. Po kështu, Gjykata është shprehur se ajo nuk vepron si gjykatë e shkallës së katërt dhe për këtë arsye vendimet e gjykatave të juridiksionit të zakonshëm nuk vihen në dyshim, përveç rasteve kur gjetjet e tyre mund të konsiderohen si haptazi të paarsyeshme. Thënë ndryshe, ajo vepron në rastin kur gabimi ligjor ose faktik nga gjykatat e juridiksionit të zakonshëm është aq i dukshëm, sa një gjykatë e kujdesshme nuk mund ta kishte bërë ndonjëherë ose i tillë që gjykimin e bën të padrejtë (*shih vendimet nr. 14, datë 07.03.2024; nr. 9, datë 27.02.2024; nr. 33, datë 14.11.2022 të Gjykatës Kushtetuese*).

36. Duke zbatuar standardet e mësipërme kushtetuese në raport me rrethanat dhe faktet e çështjes të marra në shqyrtim nga gjykatat e zakonshme, Gjykata vëren se kërkueset, në

cilësinë e subjektit zhvillues, në vitin 2015 kanë marrë nga Këshilli i Ministrave autorizimet përfundimtare për zbatimin e projektit të ndërtimit të centralit elektrik fotovoltaik me afat përfundimi dy vjet (mars 2017). Për shkak të mosdakordësisë me Bashkinë e Malësisë së Madhe për nivelin e taksës së ndikimit në infrastrukturë (0.1% apo 3%), kërkueset nuk kanë mundur të marrin në kohë lejet e ndërtimit për fillimin e punimeve. Situata e mosmarrëveshjes me Bashkinë e Malësisë së Madhe ka zgjatur përreth një vit, nëntor 2016 - nëntor 2017, deri kur kjo e fundit u dakordësua pas ndërhyrjes së institucioneve qendrore të ekzekutivit (MIE-së dhe Ministrisë së Financave) për nivelin e taksës 0.1 % mbi vlerën e investimit. Pas kryerjes së pagesës, në muajin janar 2018 kërkueset kanë kërkuar pajisjen me lejen e ndërtimit, por për shkak të tejkalimit të afatit të përcaktuar në VKM-të për dhënien e autorizimit (mars 2017), nuk është bërë e mundur pajisja sipas kërkesës së tyre. Në vijim, pas komunikimeve në rrugë administrative, me qëllim shtyrjen e afateve të punimeve, në muajin dhjetor 2018, MIE-ja ka nisur për miratim në Këshillin e Ministrave tre projektvendime për këtë qëllim. Të tria këto akte i janë kthyer mbrapsht MIE-s nga sekretari i përgjithshëm i Këshillit të Ministrave, me argumentin se nuk janë respektuar afatet e punimeve dhe kërkesa për shtyrje është paraqitur jashtë afateve ligjore. Në këtë situatë, në tetor të vitit 2019 kërkueset kanë vënë në lëvizje rrugën gjyqësore.

37. Gjykatat administrative të shkallës së parë dhe të apelit, mbështetur në të njëjtën linjë arsyetimi, u kanë dhënë të drejtë kërkueseve, duke detyruar Këshillin e Ministrave të miratojë tre projektvendimet për shtyrjen e afateve të punimeve. Sipas gjykatave, MIE-ja ka përmbushur detyrimin e saj për hartimin e tre projektvendimeve, duke pranuar zgjatjen e afatit të autorizimit dhe ka vazhduar procedurat për miratimin e tyre në Këshillin e Ministrave. Po kështu, gjykatat kanë vlerësuar se Këshilli i Ministrave nuk ka bërë një hetim të plotë të çështjes dhe nuk ka marrë parasysh njoftimet e bëra nga kërkueset drejtuar Këshillit të Ministrave dhe MIE-s, por në kundërshtim me ligjin ka vendosur që të mos pranojë shtesën e autorizimit të bërë nga vetë organi kompetent, MIE-ja. Për më tepër, sipas gjykatave, kërkueset nuk mund të kërkonin zgjatjen e afatit të autorizimit përpara mbarimit të afatit, për sa kohë nuk kishin zgjidhur ende mosmarrëveshjen me Bashkinë e Malësisë së Madhe lidhur me vlerën që duhej të paguanin për taksën e ndikimit në infrastrukturë. Kjo, pasi zgjatja e afatit të autorizimit jepet vetëm një herë dhe për një afat jo më të gjatë se gjysma e periudhës së ndërtimit dhe, nëse kërkueset nuk do të arrinin të përfundonin punimet brenda afatit, do të humbnin përfundimisht autorizimin. Po kështu, sipas gjykatave, MIE-ja është institucioni që shqyrton dhe vlerëson arsyet e parashtruara nga mbajtësi i autorizimit për zgjatjen e afatit të autorizimit të kërkuar dhe jo Këshilli i Ministrave. Në këtë rast, Këshilli i Ministrave duhej të dilte me një vendim konkret

për miratimin ose jo të këtyre projektvendimeve dhe jo të procedonte me një shkresë të sekretarit të përgjithshëm për kthimin e tyre pa një vendimmarrje konkrete. Mosrespektimi i parashikimeve nënligjore lidhur me zgjatjen e afatit të autorizimit për ndërtimin e objekteve të reja gjeneruese të energjisë (në rastin konkret central elektrik fotovoltai), bën që veprimi administrativ i kryer nga sekretari i përgjithshëm i Këshillit të Ministrave, i formalizuar me shkresën e datës 09.01.2019, për kthimin e projektvendimeve është veprim i paligjshëm në kuptim të nenit 109 të KPA-së.

38. Përkundër arsytimit të gjykatave të faktit, Gjykata e Lartë, pasi ka shqyrtuar çështjen në seancë gjyqësore, në prani të palëve, ka vlerësuar se problematika e çështjes objekt gjykimi lidhet me kuptimin e drejtë të bazës juridike për zgjidhjen e kësaj mosmarrëveshjeje, që i referohet nenit 24 të vendimit nr. 1701, datë 17.12.2008 të Këshillit të Ministrave “Për miratimin e rregullores për procedurat e dhënies së autorizimeve për ndërtimin e objekteve të reja gjeneruese të energjisë që nuk janë objekt koncesioni”, të ndryshuar (*Vendimi për Procedurat e Dhënies së Autorizimit*), përmbajtjes së tre vendimeve për miratimin e autorizimit dhe marrëveshjeve të datës 18.03.2015. Konkretisht, shprehet Gjykata e Lartë, kuptimi i ligjit nga një organ publik i pushtetit vendor siç është Bashkia e Malësisë së Madhe, për sa i takon nivelit të taksës së ndikimit në infrastrukturë, nuk mund të përbëjë në vetvete forcë madhore për të justifikuar mosrespektimin e afateve nga kërkueset. Pushteti vendor nuk është në varësi të pushtetit qendror, ndaj korrespondenca që kërkueset kanë pasur me MIE-n për zgjidhjen e “konfliktit” me bashkinë, nuk justifikon mosrespektimin e afateve prej tyre. Për më tepër, sipas Gjykatës së Lartë, kërkueset kanë paraqitur edhe padi kundër Bashkisë së Malësisë së Madhe, me objekt saktësimin e të drejtave dhe detyrimeve ndërmjet kërkueseve dhe organit publik për sa i përket masës së taksës së ndikimit në infrastrukturë nga procesi i instalimit të paneleve diellore sipas lejeve ndërtimore të dhëna nga autoritetet kompetente. Padia e tyre është rrëzuar nga Gjykata Administrative e Shkallës së Parë Shkodër, ndërsa më pas ato kanë hequr dorë nga ankimi pranë Gjykatës Administrative të Apelit. Ndaj, “pengesa” ose “vështirësitë” financiare të kërkueseve për mospagimin e masës 3% të vlerës së investimit, siç i kërkohej nga Bashkia e Malësisë së Madhe, në vend të masës 0.1% të vlerës, nuk mund të përbëjnë arsye të mjaftueshme për mosrespektimin e afateve, pasi ato ishin ngjarje që mund të shmangeshin ose nëpërmjet pagimit të taksës dhe më pas zgjidhjes gjyqësive të pretendimeve për paligjshmërinë e nivelit të saj dhe veprimeve të Bashkisë së Malësisë së Madhe, ose nëpërmjet respektimit të afatit 60-ditor të njoftimit sipas parashikimit të shprehur qartë në VKM-të nr. 20-21-22/2015 (*shih paragrafin 41 të vendimit të Gjykatës së Lartë*). Po sipas Gjykatës së Lartë, nuk ka dyshime që kërkueset nuk e kanë respektuar afatin për të paraqitur kërkesë për zgjatjen e

autorizimit paraprak, i cili duhet të ishte kërkuar dhe paraqitur përpara përfundimit të afatit të përcaktuar në autorizimin bashkëlidhur VKM-ve nr. 20-21-22/2015. Ndërkohë, shkresat e vitit 2018 të kërkueseve për shpjegime për vonesat e fillimit të punimeve janë bërë rreth 1 vit pasi ka përfunduar afati, duke qenë kështu haptazi në kundërshtim me afatet e kërkuara në aktet nënligjore (*shih paragrafin 42 të vendimit të Gjykatës së Lartë*).

39. Gjithashtu, sipas argumentimit të Gjykatës së Lartë, në përputhje me parashikimet e Ligjit për Këshillin e Ministrave, ky i fundit ka rol aktiv dhe diskrecionar në drejtim të verifikimit të plotësimit të kushteve për paraqitjen e kërkesës për zgjatjen e afatit të miratimit të punimeve dhe miratimin ose refuzimin e kërkesës. Kjo, pasi ndonëse akti nënligjor i njeh kompetencën ministrisë së linjës për të propozuar miratimin ose refuzimin e kërkesës, mbetet gjithsesi në kompetencën e Këshillit të Ministrave marrja e vendimit përfundimtar për miratimin/refuzimin e zgjatjes së lejes. Rrjedhimisht është nën përgjegjësinë e tij ligjore miratimi i një vendimi të tillë, në drejtim të verifikimit të ekzistencës së kushteve që justifikojnë, apo jo këtë kërkesë (*shih paragrafin 44 po aty*). Disponimi i gjykatave të faktit sipas të cilit detyrohet Këshilli i Ministrave që të miratojë projektvendimet është i pabazuar në ligj, pasi gjykatat nuk mund t'i përcaktojnë paraprakisht vullnetin vendimmarrës një organi administrativ, para se ai ta shqyrtojë çështjen, sipas bindjes së tij dhe diskrecionit të vlerësimit që i jep ligji (*shih paragrafin 46 po aty*).

40. Gjykata vëren se sikurse është shprehur edhe Gjykata e Lartë, në nenin 24 të Rregullores së miratuar me Vendimin për Procedurat e Dhënies së Autorizimit është parashikuar se mbajtësi i autorizimit mund t'i paraqesë ministrisë përgjegjëse për energjinë një kërkesë me shkrim për zgjatjen e afatit të autorizimit, duke dhënë arsyet për zgjatjen e kërkuar dhe se ministria në fjalë, nëse e sheh të arsyeshme, pranon zgjatjen e afatit të autorizimit dhe vazhdon procedurat për miratimin e saj në Këshillin e Ministrave ose në të kundërt, i propozon Këshillit të Ministrave heqjen e autorizimit. Po kështu, sipas këtyre parashikimeve, çdo zgjatje e afatit të autorizimit për ndërtimin e një burimi gjenerues të energjisë mund të jepet vetëm një herë dhe mund të jetë jo më e gjatë se gjysma e periudhës së ndërtimit, që përcaktohet në autorizim dhe se mbajtësi i autorizimit njofton me shkrim ministrinë përgjegjëse për energjinë, jo më vonë se 60 ditë përpara përfundimit të afatit të përcaktuar në autorizim, kur ai e ka të qartë se nuk mund të jetë në gjendje të përmbushë afatin përkatës (*shih paragrafin 38 të vendimit të Gjykatës së Lartë*). Nga ana tjetër, sipas shkronjës “c” të nenit 9 të Ligjit për Këshillin e Ministrave, sekretari i përgjithshëm kthen në bazë të argumenteve ligjore projektaktet e paraqitura për shqyrtim, kur ato bien në kundërshtim me Kushtetutën ose me ligjin. Ndërsa në nenin 24, pika 3, të po këtij ligji, përcaktohet se sekretari i përgjithshëm i

Këshillit të Ministrave jua kthen për plotësim ministrave propozues projektaktet, kur ato nuk përmbushin kriteret dhe kushtet e paraqitjes së tyre, të përcaktuara në këtë ligj dhe në aktet e Këshillit të Ministrave, në bazë e për zbatim të tij (*shih paragrafin 45 të vendimit të Gjykatës së Lartë*).

41. Për sa më lart, në përfundim të diskutimeve, vlerësimet e gjyqtarëve u ndanë në dy qëndrime dhe Gjykata nuk arriti numrin e kërkuar të votave për vendimmarrje, sipas parashikimeve të nenit 133, pika 2, të Kushtetutës dhe nenit 72, pika 2, të Ligjit Organik të saj.

42. Sipas *njërit qëndrim* u vlerësua se pretendimi i kërkueseve për cenimin e standardit të arsyetimit të vendimit është i bazuar, pasi Gjykata e Lartë, ndonëse ka analizuar parashikimet ligjore që gjejnë zbatim në interpretimin e rrethanave dhe fakteve të mosmarrëveshjes objekt gjykimi, nuk i ka trajtuar ato të ndërvarura me njëra-tjetrën, duke mos mbajtur në konsideratë faktin se kërkueset kanë qenë në pamundësi objektive dhe përtej vullnetit të tyre për të përmbushur dhe realizuar projektin sipas autorizimeve të marra nga Këshilli i Ministrave. Ajo nuk ka marrë parasysh se ndërmjet kërkueseve dhe institucioneve vendore dhe qendrore ka pasur një komunikim aktiv dhe të shpeshtë për të zgjidhur situatën e krijuar nga bashkia dhe jo nga kërkueset. Konkretisht, në proces janë përfshirë 5 institucione të nivelit qendror – Këshilli i Ministrave, MIE-ja, Ministria e Financave, MSHMS-ja dhe AZHT-ja, të cilat edhe ndërmjet tyre kanë pasur komunikime për sa i takon interpretimit ligjor për nivelin e taksës së ndikimit në infrastrukturë, megjithëse ligji e parashikonte qartësisht nivelin e taksës, gjë e cila u konfirmua edhe nga Ministria e Financave. Situata e krijuar nga bashkia ndërkohë ka sjellë pengesa që kërkueset të përmbushnin në kohë detyrimet e tyre. Kjo çështje dhe dinamikat e saj nuk janë analizuar dhe as vlerësuar me objektivitet nga Gjykata e Lartë, duke bërë që arsyetimi i saj formalisht të mbështetet vetëm në parashikimet ligjore pa marrë në konsideratë rrethanat dhe faktet e çështjes, për më tepër të provuara dhe të pranuar edhe nga vetë institucionet. Në këtë kontekst, pjesa arsyetuese e vendimmarrjes së Gjykatës së Lartë rezulton të jetë formaliste dhe jokoherente në raport me rrethanat dhe faktet e çështjes, duke e larguar qëllimin e procesit nga vetë thelbi i së drejtës kushtetuese. Thënë kjo, interpretimit të ligjit nga Gjykata e Lartë, në rastin në fjalë, i mungon analiza nga pikëpamja e faktit, duke e bërë atë formalist. Parë në këtë këndvështrim, kërkesa duhet pranuar dhe Gjykata duhet të disponojë shfuqizimin e vendimit të Gjykatës së Lartë.¹

43. Ndërsa sipas *qëndrimit tjetër*, pretendimi i kërkueseve për cenimin e standardit të arsyetimit është i pabazuar, pasi Gjykata e Lartë ka dhënë arsye të mjaftueshme për vlerësimin e saj në raport me dispozitat ligjore të aplikueshme që e kanë çuar në zgjidhjen e çështjes sipas

¹ Votuan sipas këtij qëndrimi gjyqtarët Fiona Papajorgji, Sonila Bejtja, Sandër Beci dhe Marjana Semini.

përmbajtjes së dispozitivit. Vendimi rezulton të jetë i qartë në përmbajtje dhe pjesët përbërëse të tij janë të lidhura me njëra-tjetrën, ndërsa pjesa arsyetuese paraqet interpretimin ligjor bazuar në rrethanat dhe faktet e çështjes, që nuk përmban gabime faktike ose ligjore. Për rrjedhojë, në kundërshtim nga sa kërkueset pretendojnë, interpretimi nga Gjykata e Lartë i kuadrit ligjor të zbatueshëm për zgjidhjen e mosmarrëveshjes objekt gjykimi, nga këndvështrimi kushtetues, nuk rezulton të jetë i paarsyeshëm, duke qenë se ajo si gjykatë ligji ka parashtruar në vendimin e saj në mënyrë të plotë të gjitha argumentet ligjore mbi bazën e të cilave ka arritur në përfundimin e paraqitur në dispozitiv. Parë në këtë këndvështrim, Gjykata e Lartë nuk ka cenuar standardet kushtetuese të arsytimit të vendimit gjyqësor e rrjedhimisht kërkesa duhet rrëzuar.²

44. Në përfundim, Gjykata konkludon se në kushtet kur nuk u formua shumica prej 5 gjyqtarësh, në kuptim të nenit 73, pika 4, të Ligjit Organik të saj, kërkesa e kërkueseve konsiderohet e rrëzuar.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese, në mbështetje të neneve 131, pika 1, shkronja “f” dhe 134, pika 1, shkronja “i”, të Kushtetutës, si dhe neneve 72 dhe 73, pika 4, të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, të ndryshuar,

V E N D O S I:

1. Rrëzimin e kërkesës.

Ky vendim është përfundimtar dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Marrë më 02.12.2025

Shpallur më 13.01.2026

² Votuan sipas këtij qëndrimi gjyqtarët Marsida Xhaferllari, Genti Ibrahimimi dhe Ilir Toska.